

בית-פגישות אליו הביאו אנשי משרד-החוז דיפלומטים זרים

רת, הוזמן אליו קצין בולשת ממטה מחוז תל-אביב. הקצין הופיע, "הבטחתי לו וזו טי"ם" הודיע סהר, "קח אותה לברלה".

הקצין עשה כפי שנתבקש. בצאתו עם העתונאי, הסביר לו זה כי זהו נוהג בידי לאומי. עכשיו הייתי בצרפת. דיברתי עם מנדס-פראנס, דיברתי עם שר החוץ שלו. אחרי-כך הפנו אותי אל מפקד משטרת פאריס. הוא לקח אותי למקומות הכי מובי חרים של פיגאל.

ברלה לא איכזב את המפקח הכללי של המשטרה. הוא שלח את שרה לחדרו של העתונאי, במלון אנדרה. הבילוי היה כה מקסים, שהאורח דחה את מועד טיסתו ביומיים. במשך זמן זה לא יצא מחירו. היא סיפר דברים רבים באוזני שרה. הפיקאנטי ביותר: שאחרי כל אחת מארבע פגישותיו עם גמאל עבד אל-נאצר בקאהיר, נלקח לארכון מפואר, בו המתינה לו יפהפיה שובת-לב. טיפול זה, גילה לה, מועטר על כל אורת חשוב, בקאהיר.

★ ★ ★

המשטרה בועטת

משטרה ידעה, איפה, על כל ה
 (1) סידור הזה והוא יכול היה להימשך עד היום, ללא הפרעה. אלא שטבעה של משטרה, שאינה אהבת מתחרים בשטח העבודה שלה, מפקד מחוז תל-אביב הביט בעין וועמת על פעולות החוליה באזורי ההשפעה שלו.

היו לכך כמה סיבות מיקצועיות: הוא לא היה מרוצה מכך, ששירות אחר התלבש על משתף-פעולה שלו. הוא גם לא היה מרוצה מכך שאותה חוליה, כאילו ההרימה בחור רות שהוא עצמו הכשיר והדרוך בעבודתן בקרב העולם התחתון. הוא ראה את עצמו כבעל-בית איתן בחורות. "אם אתם רוצים שאחת מהן תבלה עם דיפלומאט, פנו אלי", אמר, "אני כבר אמסור לה את התפקיד. אתם מעוניינים להעביר לה הור" את מיוחדותי? עשו זאת באמצעותי".

היתה סיבה נוספת: המשטרה חששה ש-הגושפנקה של איתה חוליה ושל משרד החוץ תתן לבעל המקום רעיונות. היא אומנם הרשתה לו לעסוק בעבודתו כימעט ללא הפרעה, אך הבהירה לו היטב שעינה

מנים, גויסה לעבוד בבית-חרושת. אחרי-כך הפכה זבנית בפאריס, שם הכירה את בעלה. הוא היה יהודי-רומני, מבוגר ממנה ב-24 שנה. יחד עלו לישראל, לפני 11 שנה. הם גרו במעברת פרדס-חנה, הידרדרו מעוני אל עוני. הבעל החל מכה אותה, הכריחה לבסוף להתמסר לזנות.

כעבור זמן-מה עברו לגדול חוירים בבית-דגון, אך בעלה הקלפן לא יכול היה להסתדר. לבסוף התגרשו. היא עברה לתל-אביב, החלה לעבוד בזנות בבית ברחוב יפרת-לאביב. היא עבדה בשטת הסרט הנע, קיבלה עד 40 לקוחות ליום. הבעל הופיע שנית, ניסה לטחוט ממנה כסף. היא פנתה לעורך-דין וזה שלח לאיש אזהרה. הוא חדל להטרידה.

ז'אנט אהבת מאוד את הארץ, התאהבה באקלימה ובנופה. לכן גם נענתה ברצון להצעה לשמש כמארחת לדיפלומטים ש-יובאו אליה על-ידי משרד-החוץ — אף כי לא תמיד השתלמה עבודה זו, בהשאה לעבודתה השוטפת.

אחרי שצברה כסום רציני, עשתה נסיון לנתק את קשריה עם המיקצוע. היא השקיעה את כספה בשותפות בבית-חרושת לחוטי-חשמל בירושלים, אך העסק ניכשל. היא ירדה לאילת, ניכנסה בשותפות במסעדה ובית-חרושת לגלידה. גם שם לא הלך לה. היא חזרה לתל-אביב בידים ריקות, המשיך לה לעבוד במיקצועה העתיק.

כיום היא נשואה, מתגוררת בשיכון בסביבת תל-אביב, אחרי שניתקה סופית את קשריה עם עברה המיקצועי.

★ ★ ★

נשף, לא אורגיה

חורה כזה, היודעת להתלבש ולהתנהג
 כאשת העולם הגדול, היא אידיאלית למשימה שיעצ לה משרד-החוץ. ברלה היה מודיע לה מתי יהיו חסדיה מבוקשים והיא היתה מוצאת את הכל מוכן לקבלת-הפנים. אם התקבלו אותו ערב יותר מאדם אחר, היו מוצאים שולחן ערוך לתיאפאת, עם מאכלים וינות. ז'אנט וחברותיה מילאו את מקום נשות-הבית. לאורחים היה ברור לגמרי מה מטרת הביקור, ואיזה תענוגות צפויים להם. אולם חשוב מאוד היה, שלא להבליט את האופי הזה של הבילוי. המארחות שיו

הובטח שהמשטרה לא תקלקל את הכל על-סידורים, על-ידי הופעה שיגרתית. המוסד, כאמור, פעל למען משרד-החוץ, והוא שירת את האינטרסים המיקצועיים שלו. אולם על הביצוע היתה מופקדת חר-לייה של שרות ממשלתי אחר. חוליה זו היתה פעם חלק ממחלקה רחבה יותר, ש-עסקה בחקירות כלכליות. אולם לאחר ש-המחלקה חוסלה, ותפקידיה הועברו לידי המחלקה הכלכלית של משטרת ישראל, נותרה חוליה זו, שתפקידיה היה לשמור על קשר עם מקומות הבילוי.

על כן, כאשר הורגש הצורך לארח את הדיפלומטים או המדינאים הזרים במקום שעשועים מתאים, הוטל על חוליה זו ל-סדר את העניין. לחוליה היה ידוע כי ברלה מקיים יחסים הדוקים עם משטרת תל-אביב. הם גם ידעו כי ברלה, האיש ה-פרטי, שונה לחלוטין מברלה הידוע בציבור. הם ידעו כי בליבו שמר תמיד מינה חמה, לשירות המולדת. הוא יהודי טוב, שהי-יה מוכן לעשות הרבה למען המדינה. הוא הוכיח זאת בימי תש"ח, כאשר קיבל במסדותיו מגויסים של שלוש המחנות, במחירים מוזלים. על כן בחרו במסדרו. הוא עשה זאת למען הכסף, מן הסתם היו גם סיבות תועלתיות רבות לקשריו עם אותו גוף ממלכתי. היה זה כאילו נפרשה עליו חסות ממלכתית — מעין חסינות די-פ-לומאטית. אבל בעיקרה, היתה זו היענות מתוך רגש-אזרחות כנה. אגב, ברלה כבר חדל לעסוק במקצוע זה.

★ ★ ★

סיפוריה שר ז'אנט

הם הבחורות שהועסקו באירוח האינ-
 טימי לא נלקחו סתם מן הרחוב. ראשית: חייבות היו לדעת שפות זרות, לדעת כיצד להתנהג בחברה, לנהל שיחה תרבותית על עניינים חשובים. הן לא הרחיבו סכומים גדולים מביקורים אלה. לא פעם היה ברלה נותן להן פיצוי בצורה אחרת, על כי "הרגו" ערב בשרות-החוץ של המדינה.

סיפוריה של ז'אנט אופייני. היא ילידת עיירה צרפתית, נוצריה בת 37. עד גיל 18 למדה בבית-ספר, גדלה בבית בורגני מהוגן של פקיד-ממשלתי צרפתי. כאשר באו הגר-

קרו על ידי משרד החוץ, לשעשוע מספר שנים, כאשר היא הובאה קהל סקרנים שנוכח בעת המשפט. של פקיד-ממשלתי צרפתי.

ששועים לדיפלומטים

פקוחה אחר כל מעשה ממעטיו, וכי ברגע שיחדל לשתף עימה פעולה — תחסלו. והנה, בערבים מסויימים, כאילו הוכרו ה-מלון כשטח אסטרטגי-רואלי, בו אין למשי-טרה דריסת-רגל.

בערב כזה, שעה שהקומה העליונה היתה תפוסה בידי הדיפלומטים ושומריהם, ר-חסות החוליה המיוחדת היתה פרושה על הבניין כולו — לא היה כל בטחון כי בעל המקום לא ינצל את החסינות כדי לנהל עסקים מוגברים בקומה התחתונה. אבל בעיקר היה כאן עניין של פרסטיגיה.

★ ★ ★

עמוס מתערב

ל עוד היה מפקד מחוז תל-אביב סתם קצין משטרה, לא יכול היה לעשות מאומה. אולם כאשר ניתן התפקיד לעמוס בן-גוריון, לא היה בנו של ראש הממשלה מוכן להשלים עם מה שנראה לו כפגיעה בפרסטיגיה שלו. הוא דרש מהחוליה המי-חדת להעביר לידיה את הסמכויות הבלעי-דיות על פעולות אלה, להפכן לחלק בלתי-נפרד מפעולות השיטור הרגילות של המחוז. היה זה הסלע עליו נטרפה אונגית ה-תענוגות.

עמוס הזהיר את ברלה לכל ישתף פעולה עם החוליה. אך ברלה האמין כי הוא עושה שירות למדינה — וכי משרד החוץ והחול-ייה המיוחדת חשובים לאין-ערוך מעמוס בן-גוריון. הוא טעה.

המשטרה ערכה סריקה רעשנית במלונה, הביאה אותו למשפט בתופים ובחצוצרות. היא שרפה מודיע חשוב מאוד: אבל היא גם עקרה את נגע החתירה של גוף זר בשטחה.

בית הפגישות הקוסמופוליטי והמפואר ביותר במדינת ישראל — חוסל. ועד היום לא מצא משרד-החוץ תחליף משביע-רצון.

לכל העניין אחריה של נשף אינטימי — לא של אורגיה בהמית. הם קדו, פלירטטו. הבחורות הודרכו מראש על איזה נושאים אפשר לדבר עם האורחים, והשיחה זרמה עם החיסקי. עד שהמסובים היו מחלטים להתפור לחדרים שעמדו לרשותם בקומה השנייה של הבניין, או שמדי פעם היה זוג נעלם לזמן-מה וחזר לאולם המסיבה.

אם קבלת-הפנים נערכה ליחיד, התקיים כל העניין בחדר אחד של המלון. שם היתה האחריה אינטימית הרבה יותר, מלכתחילה. מעולם לא אירעה תקלה. כי בחוץ שמר אחד מאנשי החוליה המיוחדת, או אפילו איש המחלקה לתפקידים מיוחדים מהמטה הארצי של המשטרה. קרה פעם שקצין משטרה בכיר ממחוז תל-אביב הופיע ב-מקום, כדי לערוך ביקורת שיגרתית. בדת מצא את קצין המחלקה לתפקידים מיוחדים. "אין לך מה לחפש כאן, הערב", הודיע הקצין, "הערב אנחנו משתמשים במוסד". קצין מחוז תל-אביב לא הירבה בדיבורים, כי הוא ידע היטב על הסידורים המיוחדים. שהרי, לפני כל "פעולה" כזו, היו אנשי החוליה מודיעים למטה המחוז, כי הלילה יהיה המלון תפוס על-ידם; או "הלילה עזבו את הפינה הזאת. היא שלנו".

★ ★ ★

כמו בפאריס ובקאהיר

ידי גם מיקרוב, שלא היה רצוי להביא את האורח למלון. ואז דאגה החוליה לשלוח את המארחת אל הלקוח. כמו, למשל, במיקרה של הכתב המדיני של אחד העתונים הגדולים בארצות-הברית. האיש נפ-גש לראיון עם דויד בן-גוריון ועם משה שרת. אחרי-כך ביקש "גיד טיים" — בילוי נעים. משרד החוץ העבירו למפקח הכללי של המשטרה דאז, יחזקאל סהר. בנכוחות העתונאי הרים סהר את השפופ-

זה בתל-אביב נערכו הנשפיות והפגישות האינטימיות לדיפלומ-ט, שהובאו לשם על-ידי אנשי משרד-החוץ, ואשר שומרים ים הופקדו לשמור עליהם, על מנת שלא יפריעו להם מישהו.